

# Giulio Meotti: ERDOGANISTÁN - Nová islámská supervelmoc?

- CZ24 News | 16. června 2021



TURECKO: Erdogan zase propagoval svou globální kampaň viktimizace prostřednictvím “islamofobie”, přestože ve skutečnosti jsou v ohrožení života a často vražděni naopak *kritici* extremistického islámu.

Na Kavkaze v Náhorním Karabachu Turecko podpořilo válku Ázerbájdžánu proti Arménii pravděpodobně proto, aby vytvořilo turkicko-islámský koridor mezi Ázerbájdžánem, Tureckem a dalšími muslimskými zeměmi.

“Začalo to v roce 1989 fatvou proti Salmanu Rushdiemu. Žádná západní země nereagovala jinak než slovně – jako by si mysleli, že by kouzlo slov mohlo fungovat!.... Bitva ztracená v Arménii je první bitvou války vedené na Západě proti židovsko-křesťanské civilizaci.” — Michel Onfray, měsíčník *Revue des deux Mondes*, 1. února 2021.

Nový sultán rozšiřuje svůj vliv v Sýrii, Libyi a na Kavkaze a rozšiřuje ho i ve Středomoří. Pacifistická Evropa bere existenci tohoto moře na vědomí pouze tehdy, když jde o přivážení migrantů.

“Turecký režim využívá svou diasporu ve Francii jako trojského koně.” — Michel Sifaoui, rádio *europe1.fr*, 7. února 2021.

V Erdoganově Turecku byly školní učebnice přepsány tak, aby označovaly židy a křesťany jako *gavur* – “nevěřící”. Dřívější turecké učebnice označovaly příslušníky obou náboženství jako “lid Knihy”.... Školní osnovy zaujímají protiamerický postoj a vyjadřují sympatie k motivům ISIS a Al-Káidy. —

Zpráva Institutu pro sledování míru a kulturní tolerance ve školním vzdělávání (IMPACT-se), březen 2021.

“Jsme velká rodina 300 milionů lidí žijících na území od Jadranu až po Velkou čínskou zeď.” — Turecký prezident Recep Tayyip Erdogan, webový portál *Minval.az*, 18. října 2018.

---

“24. července 2020 byl velmi zvláštní den,” [vedl](#) přední francouzský expert na islám Gilles Kepel.

“Byl čas poutě do Mekky, ale kvůli pandemii tam nikdo nebyl! Bylo výročí podpisu Lausannské smlouvy - počátku moderního Turecka v jeho současných hranicích. Erdogan se chystal překroutit odkaz sekulárního Atatürka, který proměnil starou baziliku Hagia Sofia v muzeum, které daroval ‘lidstvu’. Erdogan... ji proměnil zpět v mešitu.”

To byl ten okamžik, poznamenal Gilles Kepel – který právě vydal novou knihu “[Le Prophète et la Pandémie](#)” (Prorok a pandemie) – kdy se turecký prezident Recep Tayyip Erdogan stal novým vůdcem *ummy* neboli globálního islámského společenství. “Erdogan se snaží vystupovat jako šampión islámu – stejně jako ajatolláh Chomejní v roce 1989.”

Zdá se, že Chomejní i Erdogan si vzali za cíl vymazání sekularismu a vazeb na západní civilizaci ve svých zemích, aby mohli vést boj proti Saúdské Arábii kvůli získání nadvlády v islámském světě a kvůli opětovné islamizaci svých zemí. Například zahalené ženy byly v Teheránu před Chomejním k vidění jen zřídka a v turecké společnosti tento zvyk znovu zavedl Erdogan.

Íránským mulláhům se také povedlo vnutit mezinárodnímu společenství užívání slova “islamofobie”. V čele ideologického pronásledování “islamofobů” je dnes ovšem Turecko. Pod záštitou tureckého diplomata [Volkana Bozkira](#), předsedy 75. zasedání Valného shromáždění Organizace spojených národů, OSN právě oslavila “Mezinárodní den proti islamofobii” a sám generální tajemník Antonio Guterres ostře odsoudil “[epidemii islamofobie](#)”. Erdogan zase [propagoval](#) svou globální kampaň viktimizace prostřednictvím “islamofobie”, přestože ve skutečnosti jsou [v ohrožení života](#) a často [vraždění](#) naopak *kritici* extremistického islámu.

Tuto groteskní a hanebnou konferenci uspořádala [Organizace islámské spolupráce](#) (OIC, *Organisation of Islamic Cooperation*), subjekt složený z 56 převážně muslimských zemí a “Palestiny”. Členy OIC jsou přitom státy jako Pákistán, který [trestá](#) “rouhání” smrtí, Saúdská Arábie, která bičuje a vězní liberální blogery, jako je [Ráif Badawí](#), a [Turecko](#), které plní svá vězení spisovateli a novináři.

Tím, že si Erdogan 24. července 2020 znovu přivlastnil to, co bylo po tisíc let největším chrámem východního křesťanství, hodil Evropě a Západu rukavici. Slabošská reakce Západu ho s největší pravděpodobností utvrdila v tom, že ke svému kroku zvolil správný moment. Nikdo tomu nevěnoval pozornost a nepostavil se proti tomu.

Na rozdíl od Íránu a Saúdské Arábie je Turecko demokracií. Vede přístupové hovory s EU, je hýčkáno ve Washingtonu, má druhou největší armádu v NATO a představuje bránu Asie do Evropy.

Deník [Financial Times](#) (FT) věnoval Erdoganově velkému plánu na vybudování hegemonie sérii analýz. Například v Africe vyjednal turecký prezident během posledních 15 let celou řadu důležitých spojeneckých smluv. Od roku 2009 zvýšilo Turecko počet svých velvyslanectví v Africe z 12 na 42. Erdogan byl v Africe častým hostem, navštívil více než 20 hlavních měst. Vláda si pro příštích několik let stanovila za cíl zdvojnásobit objem obchodu Turecka s Afrikou na 50 miliard dolarů, což je zhruba třetina současného obchodu s Evropskou unií.

Turecko si také jako bitevní pole vybralo [Balkán](#) - podle deníku *Financial Times* "je tento region pro Turecko ze symbolického hlediska velmi důležitý, protože většinu z něj ovládal Istanbul v dobách Osmanské říše." A pak je tady [Evropa](#):

"Několik evropských zemí vyjádřilo své znepokojení nad aktivitami turecké zpravodajské služby a nad využíváním státem vyškolených tureckých imámů ke špehování turecké diaspory na svém území."

Zdá se, že Erdogan chce v Evropě využít tureckou diasporu jako politický nástroj k vytvoření nátlaku na západoevropské státy (zejména na Německo, Francii, Rakousko, Belgii a Nizozemsko) a opěrného bodu pro svoji hegemonii.

Na Kavkaze v Náhorním Karabachu Turecko podpořilo válku Ázerbájdžánu proti Arménii pravděpodobně proto, aby vytvořilo turkicko-islámský koridor mezi Ázerbájdžánem, Tureckem a dalšími muslimskými zeměmi. Erdogan také zjevně využívá soukromou armádu. Indická média [informovala](#) o kontingentu vyslaném do Kašmíru na podporu Pákistánu. Turecko využilo žoldnéře společnosti "[SADAT](#)" (*Uluslararası Savunma Danışmanlık Şirketi*) také proti Arménům a v libyjské a syrské občanské válce.

V posledním čísle měsíčníku [Revue des deux mondes](#) poznamenal francouzský filozof Michel Onfray, že dochází ke střetu civilizací a že Erdogan nyní vede islamisty. "Začalo to v roce 1989 fatvou proti Salmanu Rushdiemu," napsal.

"Žádná západní země nereagovala jinak než slovně - jako by si mysleli, že by kouzlo slov mohlo fungovat! Podřezání středoškolského profesora Samuela Patyho je napadením židovsko-křesťanské civilizace - v Arménii islám útočí na nejstarší křesťanství v Evropě.... Evropa se bojí Erdogana a jeho schopnosti jí škodit. Tento probouzející se Tamerlán hrozí, uráží, útočí a podporuje ty, kdo nás ohrožují, urážejí nás a útočí na nás."

To byl význam turecké agrese proti Náhornímu Karabachu, pokračuje Onfray:

"Na Arménii útočí Ázerbájdžánci a muslimští Turci, kteří usilují o její úplnou likvidaci. Toto je válka civilizací. To, co se děje v Arménii, která je kolébkou křesťanské civilizace, nás čeká i zde, v západní Evropě - v hrobě židovsko-křesťanské civilizace. Bitva ztracená v Arménii je první bitvou války vedené na Západě proti židovsko-křesťanské civilizaci."

Erdogan se svoji ideologickou vizi ani nenamáhal skrýt. "Díky úsilí našich ázerbájdžánských bratrů a sester nyní oblohu Náhorního Karabachu zdobí půlměsíc a hvězda," [prohlásil](#) po válce turecký prezident. "Ázerbájdžánská vlajka hrdě vlaje nad Náhorním Karabachem jako symbol statečnosti našich mučedníků."

Jeden z Erdoganových poradců – turecký generál ve výslužbě Adnan Tanrıverdi, který založil soukromou armádu “SADAT” – popsal vizi jednotné islámské supervelmoci. Jeho Strategické centrum obhájců spravedlnosti tuto vizi pojmenovalo “[Asrica](#)” – je to vize unie 61 asijských a afrických zemí, jejímž hlavním městem je Istanbul a která by existovala pod záštitou “Erdoganistánu”. Zahrnuje 12 zemí Středního východu: Bahrajn, Spojené arabské emiráty, Palestinu, Irák, Katar, Kuvajt, Libanon, Sýrii, Saúdskou Arábii, Omán, Jordánsko a Jemen; osm zemí ve střední Asii: Ázerbájdžán, Kazachstán, Kyrgyzstán, Severokyperskou tureckou republiku, Uzbekistán, Tádžikistán, Turecko a Turkmenistán; čtyři na Blízkém východě: Afghánistán, Bangladéš, Írán a Pákistán; tři v jihovýchodní Asii: Brunej, Indonésii a Malajsií; šest v severní Africe: Alžírsko, Čad, Maroko, Libyi, Egypt a Tunisko; šest ve východní Africe: Džibuti, Eritreu, Komory, Mosambik, Somálsko a Súdán; deset v severozápadní Africe a Jižní Americe: Západní Saharu, Gambii, Guineu, Guineu-Bissau, Mali, Mauretánii, Senegal, Sierra Leone, Guyanu a Surinam; osm v jhozápadní Africe: Benin, Burkinu Faso, Pobřeží slonoviny, Gabon, Kamerun, Niger, Nigérii a Togo; a čtyři v Evropě: Albánii, Bosnu a Hercegovinu, Kosovo a Makedonii.

Turecko se chce evidentně stát velkou neoosmanskou říší a jedinou zemí, která je schopna vést muslimský svět. Vypadá to tak, že přeměna chrámu Hagia Sofia na mešitu byla zamýšlena jako historický mezník ohlašující založení mocné ligy muslimských národů, které by pod tureckým vedením čelily Západu.

Turecko obklopují tři moře: Středozemní, Černé a Egejské. Turecko [nedávno zahájilo](#) velké námořní cvičení. Turecké ministerstvo obrany oznámilo, že cvičení, které skončilo 8. března 2021, se zúčastnilo 82 válečných lodí, 17 námořních letadel, obojživelné síly, jednotky letectva a týmy speciálních operací.

“Modrá vlast” – turecky *Mavi Vatan* – je geopolitický koncept, který označuje Erdoganovu agendu pro nadcházející roky. Jde o “diplomacii vrtných a válečných lodí”, která usiluje o “návrat Turecka na moře a o unii mezi Anatolií a východním Středomořím” a je koncipována nacionalistickým admirálem Cemem Gürdenizem. Cíl je jasný: ovládnout moře, ovládnout energetické zdroje a prosadit svou moc. Erdogan [oznámil](#), že “Egejské moře” se již nebude jmenovat “Egejské”, ale “moře ostrovů”.

Ankara směřuje ke střetu s Řeckem a Kyprem ohledně toho, kdo má právo využívat ložiska ropy a zemního plynu ve východní části Středozemního moře. “Pochopí, že Turecko má politickou, ekonomickou a vojenskou moc roztrhat nemorální mapy a vnucené dokumenty,” řekl Erdogan.

Turecko má problémy s Kyprem, který na rozdíl od Turků patří k Evropské unii, ale nikoliv do NATO. Turecko, které na Kypr provedlo invazi v roce 1974, zůstává jedinou zemí, která uznala jím okupovaný Severní Kypr jako stát. Kyperská republika, na které většinově žijí kyperští Řekové, chce uzavírat dohody se zahraničními energetickými společnostmi, zatímco Turecko na severu ostrova požaduje ekonomická práva ve vodách, které Kypr považuje za své vlastní.

Nový sultán rozšiřuje svůj vliv v Sýrii, Libyi a na Kavkaze a rozšiřuje ho i ve Středomoří. Pacifistická Evropa bere existenci tohoto moře na vědomí pouze tehdy, když jde o přivážení migrantů.

Prezident Erdogan na oficiální návštěvě Paříže 5. ledna 2018 zahájil svou řeč určenou představitelům Francouzské rady pro muslimské obřady touto provokativní větou: “Francouzští muslimové jsou pod mojí ochranou.” Tuto větu uvedl ve svém článku také francouzský týdeník [Journal du Dimanche](#), který se o tuto problematiku začal podrobně zajímat. Několik hlášení zaslaných do Elysejského paláce francouzskou rozvědkou DGSI, s jejichž obsahem se mohli investigativní novináři tohoto týdeníku seznámit, odhaluje rozsah, formy a cíle “skutečné infiltrační strategie” prováděné prostřednictvím sítí spravovaných tureckou ambasádou a tureckou zpravodajskou službou [MIT](#). “Tyto sítě působí nejen mezi tureckými přistěhovalci, ale také mezi

muslimskými organizacemi a v místní politice.”

“Tato strategie má několik cílů,”  [uvedl](#) novinář [Mohamed Sifaoui](#).

“Prvním cílem je vylepšit image tureckého režimu mezi Turky žijícími v diaspoře a ve francouzské společnosti všeobecně. Druhým cílem je za každou cenu hájit reputaci prezidenta Erdogana. A třetím cílem je samozřejmě šíření islamistické vize islámu.”

Sifaoui uvádí jako příklad nejnovější chartu prosazovanou francouzským prezidentem Emmanuelem Macronem. Tato charta má v právu posílit “republikánské principy”, a v současné době prochází legislativním procesem v parlamentu:

“Na žádost Ankary nebyla podepsána dvěma [tureckými organizacemi](#), protože jde o listinu, která připomíná základní principy důležité pro Republiku, proti nimž turecký režim jasně vystupuje... Turecký režim využívá svou diasporu ve Francii jako trojského koně.”

Organizace Brookings Institution v roce 2019  [uvedla](#):

“[Podle francouzského ministerstva vnitra](#) bylo Tureckem, které již deset let nábožensky aktivně ovlivňuje muslimy po celé Evropě, vysláno do Francie 151 imámů....”

Turecko ve Francii ovládá [400 z 2500 mešit](#). Symbolickou pozici předsedy Francouzské rady pro muslimské obřady zastával dva roky blízký Erdoganův spolupracovník [Ahmet Ogras](#). Turečtí voliči ve Francii jsou obecně více proerdoganovští než ti v Turecku. Během prezidentských voleb v roce 2014 získal Erdogan 66 % hlasů francouzských Turků, zatímco v Turecku získal jen 51,79 %. Turečtí přistěhovalci první a druhé generace ve Francii nadále sledují tureckou televizi, která je vůči Erdoganově moci extrémně submisivní. Ve francouzských státních školách vyučuje turečtinu 180 učitelů přímo jmenovaných Ankarou.

Všechny tyto snahy jsou součástí velkého dobovačného tažení Erdogana Islamizátora.

Erdogan nedávno  [odstoupil](#) od Istanbulské úmluvy (Úmluvy Rady Evropy o prevenci a boji proti násilí na ženách a domácímu násilí). Zdá se, že prezident je odhodlán usnadnit beztrestnost za [vraždění žen](#) a za “vraždy ze cti”, které jsou v Turecku [běžné](#).

V Erdoganově Turecku byly podle [nové studie](#) zveřejněné Institutem pro sledování míru a kulturní tolerance ve školním vzdělávání (IMPACT-se, Institute for Monitoring Peace and Cultural Tolerance in School Education) školní učebnice přepsány tak, aby označovaly židy a křesťany jako *gavur* - “nevěřící”. Dřívější turecké učebnice označovaly příslušníky obou náboženství jako “lid Knihy”. “Učebnice byly v Erdoganových pokusech o islamizaci turecké společnosti a návrat k nostalgické éře turecké nadvlády využity jako zbraň,” napsal generální ředitel institutu IMPACT-se Marcus Sheff.

Zde jsou některá zjištění této studie: V učebnicích byl představen džihád a byl transformován do “nového normálu” s oslavou mučednictví na bojišti. V tureckých školách se vyučuje o etnonacionalistických náboženských cílech neootomanismu a panturkismu. Islám je proto popisován jako politická záležitost a k podpoře dosahování jeho cílů se používá věda a technologie. Důraz je kladen na pojmy jako “turecká světová nadvláda” a “turecký nebo osmanský ideál světového řádu”.



Podle školních osnov sahá "turecká pánev" od Jaderského moře až po Střední Asii. Školní osnovy zaujímají protiamerický postoj a vyjadřují sympatie k motivům ISIS a Al-Káidy. Turecko zaujímá antiarménské a proázerbájdžánské postoje. Identita a kulturní potřeby kurdské menšiny jsou nadále do značné míry opomíjeny. Pogromy z roku 1955 proti řecké komunitě v Istanbulu jsou ignorovány.

Ve školách se během období Erdoganovy vlády objevily mapy znázorňující tureckou politickou moc. Tyto mapy odkazují na "turecké dědictví od Jaderského moře po Velkou čínskou zed": "Turecké kulturní artefakty lze pozorovat v rozsáhlé oblasti, počínaje zeměmi střední a východní Asie, jako je Čína a Mongolsko, a konče Hercegovinou a Maďarskem..."

"Jsme velká rodina 300 milionů lidí žijících na území od Jadranu až po Velkou čínskou zed," [prohlásil](#) Erdogan v projevu v Moldávii.

Evropa, USA, NATO a svobodný svět by se měly začít bát. Zdá se, že Erdogan se snaží stát novým islamistickým vlkem v rouše beránčím.

Autor: Giulio Meotti

Zdroj: <https://cs.gatestoneinstitute.org>